

[A. C. Normann.]

fire dage, og som også var opmærksomme på, hvad også mange mestre og utvivlsomt en del ansvarsbevidste lærlinge selv har været, at det egentlig ikke var til gavn for deres uddannelse, navnlig ikke, at de ikke deltog i arbejdet søndag morgen. Jeg tror altså ikke, at det ærede medlem behøver at være så bange for, at denne ændring vil genere berettigede interesser.

Jeg motiverede og begrundede, dengang jeg rejste mine krav her i folketinget, mit standpunkt og skal derfor helt undlade det her, hvor de nu støttes, såvidt jeg forstår, af et stort flertal af folketingets medlemmer. Jeg glæder mig også over resultatet udfra det synspunkt, at det her har vist sig, at det er muligt at erkende, at fejl i lovgivningen bør rettes eller fremskridt gennemføres, når de i sig selv er tilstrækkeligt velbegrundede. Jeg ser således på det, at den sunde fornuft ved denne lejlighed har scoret nogle points. Det glæder jeg mig over, og jeg tror også, at den højtærede socialminister hos befolkningen vil høste anerkendelse for sin indsats i sagen.

Vi kan også fra radikal side i princippet slutte os til den tekniske ændring, der er foreslået til § 68 i loven om almindelig arbejderbeskyttelse, selvom det forhold, det ærede medlem hr. Kr. Juul fremdrog vedrørende den måde, hvorpå maskintilsynsmændene findes frem, bør nærmere undersøges.

Det radikale venstre anbefaler altså lovforslaget til vedtagelse.

Bagnhild Andersen: Den højtærede socialminister får tak og anerkendelse for dette lovforslags fremsættelse fra alle de partier, hvis ordførere har haft ordet her i dag. Jeg vil gerne i starten gøre den bemærkning, at en sådan tak og anerkendelse får han ikke fra det kommunistiske parti.

Hensigten med den nye arbejderbeskyttelseslov, der trådte i kraft i april i år, var at værne og beskytte arbejdere og unge på liv, sundhed og velfærd på arbejdspladsen. Loven blev ikke så god, som den kunne være blevet, hvis man havde lyttet til deres råd, der har erfaring på disse områder, og som havde afgivet flere betænkninger om arbejderbeskyttelseslovgivningen. Deres råd blev ikke fulgt på alle områder.

Loven blev efter flere års behandling her i tinget et kompromis mellem de politiske partier, og det prægede den. Den betød dog i det store og hele fremskridt for de fleste arbejdere, hvad der også gjorde, at kommunisterne ved lovens endelige vedtagelse stemte for den nye arbejderbeskyttelseslov; men det var en kendsgerning, som vi også gjorde opmærksom på, at visse arbejdergrupper ikke kunne være tilfredse med de nye bestemmelser, fordi de stillede arbejderne ringere end under de gamle betingelser. Hertil hører bagerfagets arbejdere, som blev stillet ringere, fordi arbejdstidsbestemmelserne om søn- og helligdagsarbejde og natarbejde gjorde sådanne undtagelser for dem, at deres søndagsnatarbejde blev forlænget med en time til nu at være fra kl. 3 søndag morgen året rundt, foruden at man også krævede ekstra natarbejde af dem på indtil 20 dage om året. Bagerne protesterede, som det vil erindres; de demonstrerede for det høje ting i marts måned i år. De krævede loven ændret, men uden resultat.

Kommunisterne fremsatte her i folketinget et forslag om at ophæve de efter vor opfattelse urimelige bestemmelser for bagerfagets arbejdere, men alle øvrige partier afslog at imødekomme kravene fra disse. Man henholdt sig til, at loven var blevet til som et kompromis mellem alle partier, og at der for at gennemføre ændringer skulle være enighed mellem alle partier om sådanne ændringer.

Ikke alene arbejderne var utilfredse med den nye arbejderbeskyttelseslov, også mestre og arbejdsgivere havde utilfredshed at gøre gældende på områder, hvor de følte sig gået for nær i deres interesser. Det er dog karakteristisk, at det lovforslag, der ligger på bordet her i dag, er et lovforslag, der udelukkende tager hensyn til de protester, der er kommet fra mestre og arbejdsgivere. Ingen af de politiske partier har taget noget som helst hensyn til, de har givet pokker i, hvad et helt fags arbejdere mente om deres arbejdstidsbestemmelser angående natarbejde. Hvem skulle have troet, at noget sådant kunne være muligt? Hvem skulle have troet, at en socialdemokratisk regering og en socialdemokratisk socialminister ville fremsætte et forslag som dette, der så absolut er et tilbageskridt for